

Απόφαση 395 / 2020 (B1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 395/2020

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

B1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους δικαστές, Ειρήνη Καλού, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Μαρία Νικολακέα, Αρετή Παπαδιά, Σοφία Τζουμερκιώτη και Γεώργιο Δημάκη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο κατάστημά του, την 21η Μαΐου 2019, με την παρουσία και της γραμματέως Ελένης Τσιουρή, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Α. Μ. του Π., κατοίκου ..., που παραστάθηκε δια δηλώσεως (ΚΠολΔ 242 παρ.2) της πληρεξουσίας δικηγόρου Μαρίας-Μαγδαληνής Τσίπρα, η οποία κατέθεσε προτάσεις.

Της αναιρεσίβλητης: Ανώνυμης εταιρείας εισαγωγής και εμπορίας ειδών ενδύσεως με την επωνυμία "ΝΤΗΖΕΛ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.", όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που εδρεύει στην Αθήνα και παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων Χρήστου Παρασκευόπουλου και Πελαγία Λεοντιάδου, οι οποίοι κατέθεσαν προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 28-11-2013 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν η 1509/2015 οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και, κατόπιν ασκήσεως εφέσεως, η 2380/2018 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας, ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 4-11-2018 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Εισηγητής ορίσθηκε ο Αρεοπαγίτης Γεώργιος Δημάκης. Οι πληρεξούσιοι της αναιρεσίβλητης ζήτησαν την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στα δικαστικά έξοδα.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Η από 4-11-2018 και με αριθμό κατάθεσης 1001418/2018 αίτηση αναίρεσης κατά της 2380/2018 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, που εκδόθηκε, αντιμωλία των διαδίκων, επί των ασκηθεισών από τους διαδίκους αντιθέτων εφέσεων κατά της 1509/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, εκδοθείσας, κατά την ειδική διαδικασία

των εργατικών διαφορών, επί της από 28-11-2013 (με αριθμό κατάθεσης 159928/2013) αγωγής, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (ΚΠολΔ 552, 553, 556, 558, 564 παρ.1, 566 παρ.1 και 144).

Συνεπώς, είναι παραδεκτή (ΚΠολΔ 577 παρ.1) και πρέπει να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (ΚΠολΔ 577 παρ.3).

2. Από την παραδεκτή επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της παρούσας υπόθεσης προκύπτουν τα ακόλουθα: Η ενάγουσα και ήδη αναιρεσείουσα, άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, την από 28/11/2013 αγωγή της με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί η εναγόμενη και ήδη αναιρεσίβλητη, για τους λόγους που αναφέρονται σε αυτήν, να της καταβάλλει νομιμοτόκως το συνολικό ποσό των διακοσίων τριάντα εννέα χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα εννέα ευρώ και τριάντα έξι λεπτών [239.699,36 ευρώ] για δεδουλευμένες αποδοχές έτους 2011, 12 κλπ. Επ' αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμόν 1509/2015 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία συνεκδίκασε την ως άνω αγωγή και την από 6/5/2015 ανταγωγή της εναγομένης και ήδη αναιρεσίβλητης, ασκηθείσα με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της στο ακροατήριο καθώς και με τις προτάσεις και καταχωρηθείσα στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, δίκασε αντιμωλία των διαδίκων, απέρριψε ότι κρίθηκε απορριπτέο, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως κατ' ουσία βάσιμη, αναγνώρισε ότι η εναγομένη οφείλει στην ενάγουσα νομιμοτόκως το ποσό των είκοσι δυο χιλιάδων οκτακόσιων [22.800] ευρώ και υποχρέωσε την εναγομένη να της καταβάλει νομιμοτόκως το ποσό των είκοσι χιλιάδων [20.000] ευρώ. Κατά της ως άνω οριστικής αποφάσεως ασκήθηκαν [α] η από 7 Ιουνίου 2016 έφεση της ενάγουσας και [β] η από 7-6-2016 αντίθετη έφεση της εναγομένης. Οι ως άνω εφέσεις συνεκδικάστηκαν και επ' αυτών εξεδόθη η υπ' αρ. 2380/2018 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, ήδη δια της παρούσας αναιρεσιβαλλόμενη, με την οποία έγινε τυπικά δεκτή και απορρίφθηκε στην ουσία της η ασκηθείσα έφεση της ενάγουσας, έγινε δεκτή η έφεση της εναγομένης και εξαφανίστηκε η υπ' αρ. 1509/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δικάστηκε η υπόθεση στην ουσία και απορρίφθηκε η ασκηθείσα αγωγή, ενώ έγινε δεκτή η ανταγωγή της εναγομένης και υποχρεώθηκε η ενάγουσα να επιστρέψει στην εναγομένη το ποσό των 23.400,96 €.

3. Από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το εφετείο δέχτηκε κατά την ανέλεγκτη κρίση του τα ακόλουθα: Η εδρεύουσα στην Αθήνα εναγομένη εταιρεία με την επωνυμία ΝΤΗΖΕΛ ΕΛΛΑΣ ΑΕ δραστηριοποιείται στο χώρο εισαγωγής, διανομής, εμπορίας και προώθησης στη ελληνική και κυπριακή αγορά των ειδών ένδυσης, υπόδησης και αξεσουάρ με το σήμα DIESEL, παραγωγής της μητρικής ιταλικής εταιρίας Diesel SpA. Για τις ανάγκες της επιχειρήσεώς της προσέλαβε την ενάγουσα την 1-1-1993, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, ως πωλήτρια χονδρικής, αντί μηνιαίου

μισθού, που κατά το έτος 2013 ανέρχονταν στο ποσό των 2.310 ευρώ. Στη θέση αυτή παρέμεινε μέχρι την 31-1-2013, οπότε η εναγομένη κατήγγειλε τη σύμβασή της. Από το έτος 2000 και εφεξής η ενάγουσα ελάμβανε σε ετήσια βάση ένα επίδομα (bonus) παραγωγικότητας με σκοπό την επιβράβευση των επιτυχών πωλήσεών της. Ειδικότερα, η εναγομένη εταιρία για πρώτη φορά το έτος 2000 αποφάσισε τη χορήγηση σε εργαζόμενους της -και στην ενάγουσα- ενός επιδόματος (bonus) παραγωγικότητας με σκοπό την επιβράβευση των επιδόσεων των υπαλλήλων της. Το επίδομα αυτό, το οποίο δεν είχε σταθερό και ομοιόμορφο χαρακτήρα, καταβαλλόταν κατά την κρίση της εναγομένης εταιρίας στις αρχές έκαστου έτους (συνήθως εντός του πρώτου τριμήνου) και είχε άμεση σχέση με τα αποτελέσματα και την παραγωγικότητα του προηγούμενου της καταβολής έτους, σε συνδυασμό με τους ετήσιους ισολογισμούς της. Συγκεκριμένα, κατά τα έτη 2000- 2004, κατά τα οποία η εναγομένη εμφάνιζε αυξανόμενα κέρδη, στην ενάγουσα καταβλήθηκε bonus ποσού 12.032,28 ευρώ στις 16-3-2001 για το έτος 2000, 14.966,98 ευρώ σε τρεις μερικότερες δόσεις (15-2-2002, 18-2-2002, 19-4-2002), για το έτος 2001, 21.780 ευρώ στις 14-2-2003, για το έτος 2002, 22.800 ευρώ στις 4-3-2004 για το έτος 2003 και 23.800 ευρώ στις 9-3-2005 για το έτος 2004. Κατά τα έτη 2005- 2008, κατά τα οποία η εναγομένη συνέχισε να εμφανίζει κέρδη, το καταβληθέν στην ενάγουσα bonus παρέμεινε στο ποσό των 23.800 ευρώ ετησίως. Τα έτη 2009 και 2010, κατά τα οποία η εναγομένη εμφάνισε μεγάλες ζημιές (προσκομίζονται οι ισολογισμοί), το καταβληθέν στην ενάγουσα bonus μειώθηκε στο ποσό των 21.400 ευρώ ετησίως, ενώ για το έτος 2011 η εναγομένη υποχρεώθηκε να διακόψει την καταβολή bonus σε όλους τους υπαλλήλους της λόγω υπερδιπλασιασμού των ζημιών της, γεγονός για το οποίο ενημέρωσε το προσωπικό της με την από 12-6-2012 εγκύκλιο. Τέλος, η εναγομένη ενημέρωσε τους εργαζομένους της για το νέο πρόγραμμα επιδόματος παραγωγικότητας που κατήρτισε η ίδια με γνώμονα τα οικονομικά της δεδομένα και τους προσωπικούς για κάθε εργαζόμενο στόχους, εξέδωσε δε προς τούτο την από 29-10-2012 σχετική εγκύκλιο, την οποία υπέγραψαν και αποδέχθηκαν όλοι οι υπάλληλοί της, πλην της ενάγουσας. Από τα ανωτέρω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, προκύπτει ότι το χορηγούμενο από το έτος 2000 και εφεξής σε ετήσια βάση bonus αποτελούσε έκτακτη παροχή της εναγομένης προς την ενάγουσα, που εδίδετο όχι ως αντάλλαγμα της εργασίας της, αλλά σαν επιβράβευση των επιτυχών προσπαθειών της στην πώληση προϊόντων, την παροχή δε αυτού αποφάσιζε η εναγομένη οικειοθελώς και μονομερώς, καθορίζοντας η ίδια τους όρους που έπρεπε να συντρέχουν για τη χορήγησή του κάθε έτος, η οποία (χορήγηση) δεν ενείχε πρόθεση της εταιρίας για σταθερή συμβατική δέσμευσή της απέναντι στην ενάγουσα (και τους λοιπούς εργαζόμενους της), αφ' ενός γιατί αποσαφηνιζόταν κάθε φορά ότι αυτό εδίδετο για συγκεκριμένο έτος και αφ' ετέρου γιατί η εταιρία διατηρούσε σιωπηρώς, σε γνώση όμως των υπαλλήλων της, το δικαίωμα να το αναθεωρήσει, κρίση η οποία

ενισχύεται από το προαναφερόμενο γεγονός περί ανεπιφύλακτης υπογραφής εκ μέρους των τελευταίων της από 29-10-2012 εγκυκλίου αναφορικά με τους νέους όρους χορήγησής του. Ως εκ τούτου η μη καταβολή του ή η καταβολή μικρότερου ποσού δεν συνιστά μονομερή εκ μέρους της εναγομένης βλαπτική μεταβολή των οικονομικών όρων της σύμβασης εργασίας της ενάγουσας, όπως η ίδια διατείνεται. Επομένως τα αγωγικά αιτήματα περί επιδικάσεως για την αιτία αυτή δεδουλευμένων αποδοχών, που προκύπτουν από την μη καταβολή μηνιαίως του αναλογούντος πριμ παραγωγικότητας και της αναλογίας δώρων εορτών και διαφοράς δεδουλευμένων αποδοχών του χρονικού διαστήματος από 1-1-2011 ως 31-1-2013, συνολικού ποσού 73.370 ευρώ (35.420 + 37.950), πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμα. Η εκκαλούμενη, άρα, η οποία δέχθηκε εν μέρει τα αιτήματα αυτά, εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και κακώς εκτίμησε τις αποδείξεις, όπως βάσιμα υποστηρίζεται με τον πρώτο λόγο της έφεσης της εναγομένης, που πρέπει να γίνει δεκτός. Εντεύθεν, τα υποστηριζόμενα με τους πρώτο και δεύτερο λόγους της έφεσης της ενάγουσας, με τους οποίους διαμαρτύρεται για την εν μέρει απόρριψη των εν λόγω αγωγικών αιτημάτων, πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμα.

4. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι τα καθήκοντα της ενάγουσας συνίσταντο στο δειγματισμό των πελατών, δηλαδή στην παρουσίαση των κομματιών της εκάστοτε συλλογής, στην καταγραφή των παραγγελιών και στην καταχώρησή τους στο σύστημα. Η ενάγουσα δεν ασχολείτο ποτέ με την αποστολή των προϊόντων στους πελάτες της εναγομένης, που ήταν αρμοδιότητα των εργαζομένων στην αποθήκη, ούτε με την παραλαβή των επιστρεφόμενων προϊόντων. Σε σχέση δε με τις επιστροφές προϊόντων το μοναδικό καθήκον της ήταν να ενημερώνει τους πελάτες της εναγομένης, που επιθυμούσαν την επιστροφή τυχόν ελαττωματικού τεμαχίου, να το επιστρέφουν στην αποθήκη, προκειμένου το τεμάχιο να αντικατασταθεί ή να μην χρεωθεί. Ειδικά σε περιόδους μη δειγματισμού η εργασία της ενάγουσας ως πωλήτριας χονδρικής ήταν περιορισμένη και γινόταν εντός του οκταώρου της ημερήσιας, από Δευτέρα έως και Παρασκευή, απασχολήσεώς της. Κατά τη διάρκεια των δύο βασικών ετησίων περιόδων δειγματισμού (Ιούλιος - Σεπτέμβριος και Ιανουάριος - Μάρτιος), η ενάγουσα, καθώς και οι λοιποί (8-10) πωλητές χονδρικής συνάδελφοί της, προσέφερε την εργασία της ως υπεύθυνη στο γυναικείο τμήμα της συλλογής, δειγματίζοντας με την υποστήριξη και βοηθού, πελάτες συγκεκριμένης περιοχής, από ώρα 10.00 έως 18.00, ήτοι επί 8ωρο ημερησίως από Δευτέρα έως και Παρασκευή, ενώ από κανένα αποδεικτικό μέσον δεν προέκυψε ότι απασχολήθηκε κατά το επίδικο διάστημα καθ'ημέρες Σαββάτου και Κυριακής. Τέλος, δεν αποδείχθηκαν ιδιαίτερα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία να προκύπτει υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά των αρμοδίων οργάνων της εναγομένης, η οποία να προσβάλει την προσωπικότητα της ενάγουσας ως ανθρώπου και ως εργαζομένης.

Συνεπώς, τα αγωγικά αιτήματα περί επιδικάσεως αμοιβής και προσαύξεσης για υπερεργασία,

παράνομη υπερωριακή και καθ'ημέρες Σαββάτου και Κυριακής απασχόληση για τα έτη 2007-2010, καθώς και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμα, όπως ομοίως ορθά κρίθηκε με την εκκαλουμένη απόφαση, τα δε αντιθέτως υποστηριζόμενα με τους λοιπούς (τρίτο και τέταρτο) λόγους της έφεσης της ενάγουσας είναι αβάσιμα και απορριπτέα, καθώς και η υπό κρίση έφεσή της στο σύνολό της.

5. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κατά της εναγομένης την από 27-9-2012 αγωγή της, με την οποία ζητούσε, εκτός άλλων, να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει ως πρόσθετη αμοιβή (σ.σ. το επίδικο bonus) το συνολικό ποσό των 58.190 ευρώ για το χρονικό διάστημα από 1-1-2011 έως 31-8-2012. Στη συνέχεια άσκησε την από 28-11-2013 ένδικη αγωγή της, με την οποία παραιτήθηκε από την προηγούμενη. Εν τω μεταξύ, και συγκεκριμένα στις 31-1-2013, η εναγομένη προέβη σε καταγγελία της εργασιακής σύμβασης της ενάγουσας. Με βάση τις τακτικές μηνιαίες αποδοχές της ύψους 2.310 ευρώ, που η εναγόμενη οικειοθελώς υπολόγισε στο ποσό των 2.695 ευρώ, η οφειλόμενη αποζημίωση απόλυσης ανερχόταν στο ποσό των 45.035 ευρώ. Επειδή όμως ήδη εκκρεμούσε η ως άνω (πρώτη) αγωγή και προς αποφυγή τυχόν ακυρότητας της καταγγελίας, η εναγομένη συνυπολόγισε στην αποζημίωση απόλυσης και την αναλογία του επίδικου επιδόματος παραγωγικότητας ποσού 21.400 ευρώ, με τη ρητή επιφύλαξη, όπως αυτή διατυπώθηκε στο από 31-1-2013 έγγραφο της καταγγελίας, να αναζητήσει το εκ του λόγου αυτού καταβληθέν υπερβάλλον του νομίμου ποσό αποζημίωσης, η οποία τελικά, κατόπιν του ανωτέρω συνυπολογισμού, ανήλθε στο ποσό των 68.435,98 ευρώ και κατεβλήθη στο σύνολό της. Δεδομένου, όμως, ότι, όπως αποδείχθηκε, το επίδικο επίδομα (bonus) παραγωγικότητας δεν είχε το χαρακτήρα τακτικού μισθού, αφού δεν δινόταν ως αντάλλαγμα για την παροχή της εργασίας της ενάγουσας, για την οποία αυτή ελάμβανε τον ως άνω συμφωνημένο μισθό, αλλά αποτελούσε οικειοθελή, ελευθέρως ανακλητή παροχή, συνδεδεμένη με την ιδιαίτερη επίδοση της τελευταίας κατά την επίτευξη των στόχων που έθετε σε ετήσια βάση η εναγόμενη και αποτελούσε επιβράβευση της, σε συνδυασμό με τους ετήσιους ισολογισμούς της, δεν έπρεπε να συνυπολογισθεί, σύμφωνα και με τις προαναφερόμενες αιτιολογίες, στη βάση προσδιορισμού της αποζημίωσης απολύσεως της ενάγουσας. Επομένως, η ενάγουσα εισέπραξε χωρίς νόμιμη αιτία το επιπλέον ποσό των 23.400,96 ευρώ (68.435,96 - 45.035), το οποίο, εντεύθεν, οφείλει να επιστρέψει στην εναγόμενη, δεκτής γενομένης ως και κατ' ουσίαν βάσιμης της υπό της τελευταίας ασκηθείσας ανταγωγής. Η εκκαλουμένη, άρα, η οποία απέρριψε ως ουσιαστικά αβάσιμη την ανταγωγή, εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και κακώς εκτίμησε τις αποδείξεις, όπως βάσιμα υποστηρίζεται με τον τρίτο λόγο της έφεσης της εναγόμενης, που πρέπει να γίνει δεκτός. Κατόπιν τούτων, πρέπει να γίνει δεκτή κατ' ουσίαν η έφεση της εναγομένης, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση ως προς τα προαναφερόμενα κεφάλαια της, και στη συνέχεια, αφού

διακρατηθεί η υπόθεση στο παρόν δικαστήριο και δικασθεί επί της ουσίας, πρέπει να απορριφθεί η αγωγή στο σύνολό της κατά την κύρια εκ της συμβάσεως και την επικουρική εκ του αδικαιολόγητου πλουτισμού βάση της, να γίνει δεκτή η ανταγωγή και να υποχρεωθεί η ενάγουσα να καταβάλλει στην εναγομένη το ποσό των 23400,96 ευρώ.

6. Από τις διατάξεις των άρθρων 648, 649 και 653 του ΑΚ, 3 παρ. 2 του ν. 2112/1920, 5 παρ. 1 του ν. 3198/1955 και 1 της υπ' αριθ. 95 Διεθνούς Συμβάσεως Εργασίας "περί προστασίας του ημερομισθίου", που κυρώθηκε με τον ν. 3248/1955, συνάγεται ότι ως μισθός στη σύμβαση εργασίας θεωρείται κάθε παροχή, την οποία με βάση το νόμο ή τη συμφωνία καταβάλλει ο εργοδότης στον εργαζόμενο ως αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας. Επομένως, δεν έχουν τον χαρακτήρα μισθού οι πρόσθετες παροχές, που δίδονται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο εκουσίως από ελευθεριότητα και όχι από νόμιμη υποχρέωση ή με πρόθεση, εκδηλούμενη και από τα δύο μέρη, να αποτελέσουν αντάλλαγμα για την παρεχόμενη εργασία και ως εκ τούτου δεν ιδρύονται υποχρέωση και αντίστοιχο δικαίωμα αναφορικά με τις παροχές αυτές, με αποτέλεσμα ο εργοδότης να έχει τη δυνατότητα να τις ανακαλέσει οποτεδήποτε και να παύσει τη χορήγηση τους. Οι οικειοθελείς αυτές παροχές δεν είναι δυνατόν να μετατραπούν σε συμβατικές υποχρεώσεις του εργοδότη, ανεξαρτήτως του μακροχρονίου, του αδιάλειπτου ή του γενικευμένου της καταβολής τους, ιδίως αν αυτός (εργοδότης) κατά την έναρξη της χορηγήσεως τους ή, έστω, πριν δημιουργηθούν οι συνθήκες της δεσμευτικότητάς τους επιφύλαξε για τον εαυτό του το δικαίωμα να τις διακόψει ελευθέρως και μονομερώς οποτεδήποτε (ΑΠ 13/2015, 1681/2010, 1082/2010). Η επιχειρησιακή, συνεπώς συνήθεια, δηλαδή η πρακτική που έχει διαμορφωθεί από μακροχρόνιο, ομοιόμορφο χειρισμό ζητημάτων που ανάγονται στις σχέσεις εργοδότη και μισθωτού μέσα στο χώρο μιας επιχείρησης δεν αποτελεί από μόνη της πηγή γένεσης αξιώσεων, αλλά μπορεί, να αποτελέσει βάση σιωπηρής συμφωνίας. Αυτό συμβαίνει όταν ο εργοδότης, είτε ρητώς με ανακοίνωσή του υπόσχεται στους εργαζομένους τη χορήγηση μελλοντικών παροχών υπό ορισμένες προϋποθέσεις, είτε χωρίς θετική υπόσχεση, χορηγεί συνεχώς τέτοιες, οπότε η αποδοχή των παροχών αυτών από τους εργαζομένους παρέχει τη βάση συμβατικής δέσμευσης και αφαιρεί από την πράξη το χαρακτήρα της μονομερούς και, συνεπώς, ελευθέρως ανακλητής παροχής.

7. Προϋπόθεση και κύριο αντικείμενο της επιχειρησιακής συνήθειας είναι οι οικειοθελείς παροχές του εργοδότη, δηλαδή οι πέραν του μισθού παροχές, στις οποίες αυτός προβαίνει προς τους εργαζομένους, χωρίς να έχει νομική δέσμευση. Τέτοια είναι και η ομαδική ασφάλιση του προσωπικού μιας επιχείρησης από τον εργοδότη, ο οποίος, χωρίς να έχει νομική ή συμβατική δέσμευση, συνάπτει γνήσια σύμβαση υπέρ τρίτου, αναλαμβάνοντας να καλύπτει αυτός ολικά ή εν μέρει το ασφάλιστρο. Οι παροχές αυτές, και αν ακόμη καταβάλλονται τακτικά επί ορισμένο χρονικό διάστημα, διατηρούν το χαρακτήρα τους ως

οικειοθελεις, αν αυτη είναι η βούληση των μερών και ιδίως, όταν ο εργοδότης έχει επιφυλάξει σ' αυτόν το δικαίωμα ανάκλησής τους. Στην περίπτωση αυτή από τη δημιουργηθείσα επιχειρησιακή συνθήκη δεν μπορεί να ανακύψει σιωπηρή συμφωνία και κατ' επέκταση συμβατική δέσμευση του εργοδότη για συνέχιση των εν λόγω παροχών. Κατά συνέπεια, η από αυτόν (εργοδότη), κατ' ενάσκηση του πηγάζοντος από τα άρθρα 648 και 652 του ΑΚ, διευθυντικού δικαιώματός του, διακοπή ή τροποποίηση μιας τέτοιας παροχής, δεν συνιστά μονομερή βλαπτική μεταβολή των όρων της εργασιακής σχέσης και εντεύθεν δεν θεμελιώνει τα εκ του άρθρου 7 του ν. 2112/1920 δικαιώματα του εργαζομένου (ΑΠ 603/2017, ΑΠ 48/2015). Περαιτέρω, Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ.19 ΚΠολΔ, αναιρέση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και, ιδίως, αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από τη διάταξη αυτή, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος λόγος αναιρέσεως ιδρύεται όταν στην ελάχιστη πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας) ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία, που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας, που απαγγέλθηκε ή την άρνηση της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία, ΟΛΑΠ 1/1999). Δεν υπάρχει, όμως, ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές μεν, αλλά πλήρεις αιτιολογίες (ΑΠ 622/1983). Εξ άλλου, το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάχιστης πρότασης προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται, πλήρως, από τις παραδοχές της απόφασης κατά τη διατύπωση του αποδεικτικού πορίσματος, ώστε να μην καταλείπονται αμφιβολίες (ΑΠ 413/1993). Ελλείψεις, αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και, γενικότερα, στην αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες (ΟΛΑΠ 861/1984). Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε (ΑΠ 1547/1997). Τα επιχειρήματα δε του δικαστηρίου, που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων, δεν συνιστούν παραδοχές επί τη βάσει των οποίων διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και, ως εκ τούτου, δεν αποτελούν αιτιολογία της απόφασης, επιδεχόμενη μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια. Ομοίως, δεν δημιουργείται ο ίδιος λόγος αναιρέσης ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει, ιδιαίτερα και διεξοδικά, τα μη συνιστώντα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων, οπότε ο σχετικός λόγος αναιρέσης απορρίπτεται ως απαράδεκτος (ΑΠ 365/2010).

8. Με τις ανωτέρω παραδοχές το Εφετείο διέλαβε στην προσβαλλομένη την απαιτούμενη σαφή και επαρκή αιτιολογία, που ανταποκρίνεται στο πραγματικό των προδιαληφθεισών

ουσιαστικού δικαίου διατάξεων και καθιστά εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο περί της ορθής εφαρμογής αυτών, ήτοι ειδικότερα ότι το επίδομα παραγωγικότητας (bonus): 1) καταβαλλόταν κατά την κρίση της Εταιρείας στους υπαλλήλους της και μεταξύ άλλων στην ενάγουσα με σκοπό την επιβράβευση της επίδοσής της και των επιτυχών προσπαθειών της στην πώληση προϊόντων, και όχι ως αντάλλαγμα της εργασίας της, 2) καταβαλλόταν στην ενάγουσα ετησίως από το 2000 και εφεξής, στην αρχή εκάστου έτους, μην έχοντας σταθερό και ομοιόμορφο χαρακτήρα, καθότι βρισκόταν σε άμεση συνάρτηση προς τα οικονομικά αποτελέσματα και την παραγωγικότητα του αμέσως προηγούμενου της καταβολής έτους, γ) η εναγομένη αποφάσιζε μονομερώς και οικειοθελώς για την καταβολή του.

Συνεπώς ο πρώτος από τους λόγους της αναίρεσης, κατά το 1ο σκέλος του, με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλομένη η αναιρετική πλημμέλεια από το αρθ. 559 αριθ 19, ΚΠολΔ είναι αβάσιμος.

9. Ο λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ιδρύεται και όταν η παράβαση του κανόνα ουσιαστικού δικαίου αφορά τους ερμηνευτικούς κανόνες των δικαιοπραξιών, γενικούς ή ειδικούς, με τους οποίους αίρονται οι ασάφειες ή πληρούνται τα κενά που διαπιστώνονται στις δικαιοπρακτικές δηλώσεις βουλήσεως των μερών. Ειδικότερα παράβαση των ερμηνευτικών κανόνων των δικαιοπραξιών, που περιέχονται στα άρθρ. 173 και 200 ΑΚ, υφίσταται όταν το δικαστήριο της ουσίας είτε προσέφυγε στους ερμηνευτικούς αυτούς κανόνες προς συμπλήρωση ή ερμηνεία της δικαιοπραξίας, μολονότι κατά την ανέλεγκτη ως προς αυτό κρίση του δέχθηκε ότι η δικαιοπραξία είναι πλήρης και σαφής και δεν έχει ανάγκη συμπλήρωσης ή ερμηνείας (ΑΠ 426/2010) είτε παρέλειψε να προσφύγει στους ίδιους ερμηνευτικούς κανόνες, καίτοι ανέλεγκτα, επίσης, διαπίστωσε την ύπαρξη κενού ή ασάφειας στις δηλώσεις βουλήσεως των δικαιοπρακτούντων, οι οποίες έχρηζαν έτσι κατάλληλης συμπλήρωσης ή ερμηνείας με εφαρμογή των διατάξεων των άρθρ. 173 και 200 ΑΚ (ΑΠ 416/1993, ΑΠ 832/2009, ΑΠ 574/2010). Η διαπίστωση εξάλλου από το δικαστήριο της ουσίας κενού ή ασάφειας στη δικαιοπραξία μπορεί να αναφέρεται ρητά στην απόφασή του, αρκεί όμως να προκύπτει και έμμεσα απ' αυτή, όπως συμβαίνει όταν παρά την έλλειψη σχετικής διαπίστωσης στην απόφαση ή ακόμη και παρά τη ρητή διαβεβαίωση της ανυπαρξίας της, το δικαστήριο της ουσίας προέβη σε συμπλήρωση ή ερμηνεία της δικαιοπραξίας, γεγονός που αποκαλύπτει ακριβώς ότι το δικαστήριο αντιμετώπισε κενό ή ασάφεια στις δηλώσεις βουλήσεως των δικαιοπρακτούντων, που το ανάγκασαν να καταφύγει στη συμπλήρωση ή ανάλογα στην ερμηνεία τους (ΑΠ 311/1993). Παράβαση των ερμηνευτικών κανόνων των άρθρ. 173 και 200 ΑΚ συνιστά και η εσφαλμένη εφαρμογή τους, με την έννοια της ευθείας κατ' αρχήν παράβασης των κανόνων αυτών στην περίπτωση που το σχετικό πόρισμα, στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο ως προς την ερμηνεία ή τη συμπλήρωση της δικαιοπραξίας, δεν είναι σύμφωνο με την καλή πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη (ΑΠ

1580/1995, ΑΠ 832/2009, ΑΠ 715/2010).

10.

Εν προκειμένω, με τον πρώτο λόγο αναιρέσης κατά το 2ο σκέλος του, προσάπτεται στο Εφετείο η αιτίαση ότι παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 173 και 200 ΑΚ κατά την εξαγωγή του πορίσματος περί μη δεσμευτικότητας της καταβολής από την εναγομένη στην ενάγουσα του επιδόμου επιδόματος παραγωγικότητας (bonus). Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δοθέντος ότι η επικαλούμενη παραδοχή της προσβαλλόμενης ότι η χορήγηση του επιδόματος δεν ενείχε πρόθεση της εναγομένης για σταθερή συμβατική δέσμευση απέναντι στην ενάγουσα (και τους λοιπούς εργαζόμενούς της) δεν περιέχει, έστω και έμμεση, διαπίστωση υπάρξεως κενού ή ασάφειας στην βούληση των μερών, ώστε το Εφετείο να προσφύγει στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ. Θα πρέπει δε να σημειωθεί ότι ο λόγος αυτός φέρεται μεν να πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση επειδή παραβίασε τους ερμηνευτικούς κανόνες των δικαιιοπραξιών, αλλά στην πραγματικότητα πλήττει απαραδέκτως την απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων και την αιτιολόγηση του εξαγόμενου από αυτές πορίσματος, υπό το πρόσχημα ότι αυτή παραβίασε τους ως άνω ερμηνευτικούς κανόνες.

11. Από τη διάταξη του αριθμού 11γ του άρθρου 559 ΚΠολΔ, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 335, 338 έως 340 και 346 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να σχηματίσει δικανική πεποίθηση για τη βασιμότητα των πραγματικών ισχυρισμών των διαδίκων που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, που επιδρούν δηλαδή στο διατακτικό της απόφασης (ΟΛΑΠ 2/2008), οφείλει να λάβει υπόψη τα νομίμως προσκομισθέντα, είτε προς άμεση απόδειξη, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδεικτικά μέσα, εφόσον γίνεται σαφώς και ορισμένη επίκληση αυτών από τον διάδικο. Είναι δε σαφής και ορισμένη η επίκληση του αποδεικτικού μέσου όταν είναι ειδική και από αυτήν προκύπτει η ταυτότητά του (ΟΛΑΠ 23/2008). Καμία ωστόσο διάταξη δεν επιβάλλει την ειδική μνεία και τη χωριστή αξιολόγηση καθενός από τα αποδεικτικά μέσα που επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, αλλά αρκεί η γενική μνεία των κατ' είδος, κατά το άρθρο 339 ΚΠολΔ αποδεικτικών μέσων που λήφθηκαν υπόψη, από δε την ιδιαίτερη αναφορά της αποφάσεως σε κάποιο αποδεικτικό μέσο δεν συνάγεται ότι τα λοιπά δεν λήφθηκαν υπόψη, αφού η απόδοση μεγαλύτερης αξιοπιστίας σε κάποιο από τα ισοδύναμα αποδεικτικά μέσα, ανήκει στην ανέλεγκτη και ελεύθερη, κατά το άρθρο 340 ΚΠολΔ, εκτίμηση των αποδείξεων. Μόνο αν από τη γενική ή και ρητή ακόμη αναφορά, σε συνδυασμό με το περιεχόμενο της απόφασης δεν προκύπτει κατά τρόπο αναμφίβολο (ΟΛΑΠ 2/2008) ή κατ' άλλη έκφραση αδιστακτως βέβαιο (ΟΛΑΠ 14/2005) ότι λήφθηκε υπόψη κάποιο συγκεκριμένο αποδεικτικό μέσο, στοιχειοθετείται ο αναιρετικός αυτός λόγος. Εξάλλου ο λόγος αυτός δεν ιδρύεται, αν το δικαστήριο δεν προσέδωσε στο αποδεικτικό μέσο τη βαρύτητα που ο αναιρεσείων υποστηρίζει

ότι αυτό έχει, αφού η σχετική εκτίμηση δεν υπόκειται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, στον έλεγχο του Αρείου Πάγου (ΑΠ 242/2017).

12. Με τον 2ο λόγο αναίρεσης η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι η προσβαλλομένη απόφαση περιέχει αντιφατικές αιτιολογίες. Συγκεκριμένα, ενώ αποδέχεται, ότι η ένδικη παροχή (bonus) οριζόταν σε συνάρτηση με τον ισολογισμό της αναιρεσιβλήτου, ταυτόχρονα δέχεται, ότι τα έτη 2009 και 2010 καταβλήθηκαν σ'αυτήν οι παροχές, που της οφείλονταν μειωμένες κατά μόλις 1.400 ευρώ παρά το γεγονός, ότι η εταιρία παρουσίαζε σημαντικές ζημίες, όπως προκύπτει από τους ισολογισμούς αυτής. Ο λόγος αυτός από το αρθ 559 αριθ 19 ΚΠολΔ είναι αβάσιμος, γιατί η προσβαλλομένη έχει σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες ως προς το ζήτημα της έλλειψης σταθερότητας και ομοιομορφίας ως προς το ύψος του επιδόματος καθώς και της συνάρτησης αυτού προς τα αποτελέσματα και την παραγωγικότητα του εκάστοτε προηγούμενου της καταβολής έτους. Συγκεκριμένα, όπως δέχεται η προσβαλλομένη στο αιτιολογικό της, κατά τα έτη 2000-2004, οπότε και η εναγομένη εμφάνιζε αυξανόμενα κέρδη, αντίστοιχα αυξάνονταν και τα εκάστοτε καταβαλλόμενα στην ενάγουσα επιδόματα, τα οποία μάλιστα γι' αυτόν τον λόγο καταβάλλονταν στην αρχή του επομένου έτους από αυτό στο οποίο αφορούσαν. Κατά τα έτη 2005-2008 η εναγομένη συνέχιζε να παρουσιάζει κέρδη, αν και πλέον όχι αυξανόμενα (διάκριση στην οποία ορθώς προβαίνει η προσβαλλομένη), με αποτέλεσμα το επίδομα να παραμείνει σταθερό, και δη στο ίδιο ύψος που της είχε καταβληθεί για το έτος 2004. Κατά τα έτη 2009 και 2010 η εναγομένη εμφάνισε μεγάλες ζημίες με αποτέλεσμα το επίδομα να μειωθεί, ενώ όταν πλέον το 2011 οι ζημίες της εναγομένης υπερδιπλασιάστηκαν το επίδομα περικόπηκε τελείως.

13. Με τον 3ο λόγο αναίρεσης η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψιν τα κατονομαζόμενα στην αίτησή της αποδεικτικά μέσα, με αποτέλεσμα να καταλήξει στη εσφαλμένη κρίση ότι από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν προέκυψε ότι η ενάγουσα παρείχε τις υπηρεσίες της υπερωριακά ή σε ημέρες Σαββάτου και Κυριακής. Ειδικότερα ισχυρίζεται ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη αφενός τις επ' ακροατηρίω ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου μαρτυρικές καταθέσεις των Σ. Τ., πρώην Οικονομικού Διευθυντή της εναγομένης, και Γεωργίου Χριστοδούλου, πωλητή της εναγομένης, αφετέρου τα κάτωθι έγγραφα: (α) το βιβλίο παρουσίας προσωπικού της εναγομένης για τα διαστήματα 02.09.2011 - 30.09.2011, 02.10.2011 - 31.10.2011 και 02.11.2011 - 07.12.2011, το οποίο αυτή προσκόμισε με επίκληση υπό τα Σχετικά 1 έως 4 των ενώπιον του Εφετείου προτάσεών της, (β) τις καταστάσεις παραγγελιών πελατών που χειριζόταν η ίδια, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν τα Σαββατοκύριακα των ετών 2012 και 2013, τις οποίες προσκόμισε με επίκληση υπό τα Σχετικά 15 και 16, (γ) τον Πίνακα ωρών εργασίας προσωπικού, που προσκόμισε με επίκληση υπό το Σχετικό 17, (δ) αντίγραφο της Αίτησης - Καταγγελίας της Α.

Κ., άλλης πρώην εργαζόμενης της εναγομένης, προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών και το υπ' αριθμ. πρωτ. 842/07.03.2014 έγγραφο παροχής πληροφοριών του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας, τα οποία προσκόμισε με επίκληση υπό τα Σχετικά 32 και 33, και (ε) τις ένορκες βεβαιώσεις υπ' αριθμ. 12343/12.03.2014 και 1959/13.03.2014 του πρώην Εμπορικού Διευθυντή και του πρώην Προέδρου και Διευθύνοντος Συμβούλου της εναγομένης, αντίστοιχα. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, γιατί από την περιεχόμενη στην προσβαλλόμενη απόφαση βεβαίωση, σύμφωνα με την οποία τα περιστατικά τα οποία έγιναν δεκτά από το Εφετείο αναφορικά με τους ισχυρισμούς των διαδίκων αποδείχτηκαν << από τις καταθέσεις των μαρτύρων, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου (βλ. πρακτικά συνεδρίασης), τις νομοτύπως και μετ' εμπρόθεσμη κλήτευση των αντιδίκων ληφθείσες υπ' αριθμ. 12343/2014, 1959/2014, 31242, 31243/2014 ένορκες βεβαιώσεις τρίτων ενώπιον των συμβ/φων ... Α. Β. και Α. Β. Γ. και Μ. - Ε. Μ., αντιστοίχως, καθώς και από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται", σε συνδυασμό με το όλο περιεχόμενο της απόφασης, όπου γίνεται αναφορά σε όλα τα επιμέρους ζητήματα για την απόδειξη των οποίων προσκομίστηκαν με επίκληση τα επίμαχα αποδεικτικά μέσα, δεν καταλείπεται καμία απολύτως αμφιβολία ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε μεταξύ άλλων και τα αναφερόμενα στο αναιρετήριο έγγραφα και μαρτυρικές καταθέσεις, χωρίς να απαιτείται να γίνεται ειδική μνεία ή χωριστή αξιολόγηση ενός έκαστου. Όσον αφορά ειδικά τις ένορκες βεβαιώσεις υπ' αριθμ. 12343/2014 και 1959/2014, η προσβαλλόμενη ρητά βεβαιώνει ότι τις έλαβε υπόψη καθώς και ότι αυτές ελήφθησαν κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήτευσης της εναγομένης. Όσον αφορά τις αιτιάσεις του ερευνώμενου λόγου ότι από τα ανωτέρω αποδεικτικά μέσα συνάγεται αντίθετο πόρισμα από το εξαχθέν και ότι εάν η προσβαλλόμενη τα είχε λάβει υπόψη, θα δεχόταν ως ουσιαστικά βάσιμο τον ισχυρισμό της ενάγουσας ότι παρείχε τις υπηρεσίες της πέραν του νομίμου ωραρίου και κατά τα Σαββατοκύριακα, είναι अपαραδέκτες, καθόσον πλήττουν την κατά το άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς την αξιολόγηση των αποδεικτικών μέσων (ΑΠ 96/2018, 97/2018, 120/2018, 232/2018, 374/2018).

14. Η εκδίκαση από το δικαστήριο της ουσίας υποθέσεως υπαγομένης μεν στην καθ' ύλην αρμοδιότητά του, κατά διαδικασία όμως διαφορετική από την οριζόμενη στο νόμο, δεν ιδρύει λόγο αναιρέσεως, από τον αριθμό 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ (ΑΠ 678/2007). Η αναιρεσιβλήτρια με το 4ο λόγο αναιρέσεως ισχυρίζεται ότι το Εφετείο έκρινε ότι η αναιρεσιβλήτρια απαραδέκτως έκανε δεκτή την ασκηθείσα προφορικώς ενώπιον του Πρωτοδικείου και επαναληφθείσα δια των πρωτόδικων προτάσεων της αναιρεσιβλήτριας ανταγωγή, δια της οποίας αυτή ζητούσε έχοντας ως βάση της ανταγωγής τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, την επιστροφή ποσού 23.400,96 €, ως διαφορά στο ύψος της

καταβληθείσας αποζημιώσεως καταγγελίας, λόγω συνυπολογισμού σε αυτήν της πρόσθετα καταβαλλόμενης παροχής, παραβιάζοντας τόσο τις διατάξεις του άρθ. 268 παρ. 3 ΚΠολΔ, σύμφωνα με το οποίο η αγωγή και η ανταγωγή πρέπει να εκδικάζονται κατά την ίδια διαδικασία, άλλως η τελευταία απορρίπτεται ως απαράδεκτη, όσο και το άρθρο 614 ΚΠολΔ, το οποίο ορίζει τις υπαγόμενες στις ειδικές διαδικασίες διαφορές. Σύμφωνα με τα παραπάνω, ο λόγος αυτός από τον αριθμό 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ., επειδή το Εφετείο δίκασε την ανταγωγή κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών, ενώ, κατά την αναιρεσίουσα έπρεπε να τη δικάσει με την τακτική διαδικασία, διότι επρόκειτο για αξίωση από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό πρέπει ν` απορριφθεί ως απαράδεκτος, πέραν του ότι το αρθ 614 ΚΠολΔ, όπως ίσχυε, ως εκ του χρόνου εκδίκασης της παρούσας υπόθεσης, πριν την τροποποίησή του με το άρθρο τέταρτο του αρθ 1 Ν 4335/2015, αφορούσε τις διαφορές από τις σχέσεις γονέων και τέκνων. 15. Για το παραδεκτό του από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγου αναίρεσης κατά το άρθρο 562 παρ. 2 ΚΠολΔ, πρέπει ο ισχυρισμός επί του οποίου αυτός στηρίζεται, έστω και αν δεν ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο της ουσίας, να έχει προταθεί νομίμως ενώπιον αυτού και να γίνεται επίκληση στο αναιρετήριο της σχετικής προτάσεως, εκτός αν πρόκειται : (α) για παράβαση που δεν μπορούσε να προβληθεί στο δικαστήριο της ουσίας, β) για σφάλμα που προκύπτει από την ίδια την απόφαση, και (γ) για ισχυρισμό που αφορά τη δημόσια τάξη. Και στις περιπτώσεις, όμως, αυτές, για να είναι παραδεκτός ο σχετικός ισχυρισμός, πρέπει τα πραγματικά γεγονότα, στα οποία στηρίζεται, να είχαν υποβληθεί στο δικαστήριο της ουσίας και να γίνεται στο αναιρετήριο επίκληση της προβολής τους (ΟΛΑΠ 15/2000, ΑΠ 291/2018).

Συνεπώς, ο ισχυρισμός πρέπει να παρατίθεται στο αναιρετήριο όπως προτάθηκε στο δικαστήριο της ουσίας, να αναφέρεται δε ο χρόνος και ο τρόπος προτάσεώς του ή επαναφοράς του στο ανωτέρω δικαστήριο, ώστε να δύναται να κριθεί αν ήταν νόμιμος και παραδεκτός, εάν δε συντρέχει εξαιρετική περίπτωση των εδ. α- γ της παρ. 2 του άρθρου 562 ΚΠολΔ, πρέπει να εκτίθεται στο αναιρετήριο η περίπτωση αυτή (ΑΠ 1289/2017, 1002/2017, 692/2017, 791/2018).

Εν προκειμένω η αναιρεσίουσα. επικαλείται στην ένδικη αίτηση μόνο ότι "η προσβαλλομένη ουδόλως έλαβε υπόψη της τους νομίμως προταθέντες ισχυρισμούς μου" και ότι "Νομίμως δε δήλωσα, ότι ο πλουτισμός μου δεν σώζεται πλέον...". Δεν εκθέτει, ωστόσο, πότε και πώς προτάθηκαν οι παραπάνω ισχυρισμοί της, εάν δηλαδή τους προέβαλε το πρώτον στο Εφετείο ή εάν τους είχε προβάλει ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, οπότε και θα όφειλε αντιστοίχως να επικαλείται στην ένδικη αίτηση ότι τους είχε νομίμως επαναφέρει κατ' άρθρο 240 ΚΠολΔ ενώπιον του Εφετείου, το οποίο δεν πράττει.

Συνεπώς ο 5ος λόγος αναίρεσης από τα ως άνω άρθρα είναι απαράδεκτος.

16. Σύμφωνα με τις σκέψεις αυτές και αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος αναίρεσεως, πρέπει να

απορριφθεί η κρινομένη αίτηση και να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα της τελευταίας (ΚΠολΔ 176, 183 και 191 παρ.2).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 4-11-2018 αίτηση περί αναιρέσεως της 2380/2018 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών. -Και ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την αναιρεσείουσα στην πληρωμή χιλίων οχτακοσίων (1.800) ευρώ, για τα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 25 Φεβρουαρίου 2020.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 16 Απριλίου 2020.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ